

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 เป็นการวิจัยเชิงทดลองใช้แบบแผนการวิจัยเชิงทดลองแบบ 1 ตัวแปรภายใน และ 1 ตัวแปรระหว่างหน่วยทดลอง (One between One within Subjects Design) กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ทำการวัดความรับผิดชอบด้านการเรียน โดยใช้แบบวัดความรับผิดชอบด้านการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 25 ข้อคำถาม คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยเลือกจากห้องที่มีคะแนนเฉลี่ยความรับผิดชอบน้อย จำนวน 16 คน สอบถามความสนใจในการเข้าร่วมการทดลอง ทำการสุ่มโดยใช้วิธีการสุ่มเข้ากลุ่ม (Random Assignment) โดยให้นักเรียนจับฉลาก แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบวัดความรับผิดชอบด้านการเรียน โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง จำนวน 12 ครั้ง ครั้งละ 45-50 นาที สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ในวันจันทร์ และวันศุกร์ ติดต่อกัน 6 สัปดาห์ และได้รับการวัดความรับผิดชอบด้านการเรียน 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำประเภทหนึ่งตัวแปรระหว่างกลุ่มและหนึ่งตัวแปรภายในกลุ่ม (Repeated – Measures Analysis of Variance: One between-Subjects Variable and One within-Subjects Variable) การศึกษาครั้งนี้มีสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลากับวิธีการทดลอง
2. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงหลังการทดลอง มีความรับผิดชอบด้านการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงระยะติดตามผล มีความรับผิดชอบด้านการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม
4. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงหลังการทดลอง มีความรับผิดชอบด้านการเรียนสูงกว่าก่อนได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง
5. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแนวทฤษฎีเผชิญความจริงระยะติดตามผล

6. มีความรับผิดชอบด้านการเรียนสูงกว่าก่อนได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎี
เผชิญความจริง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมุติฐาน ดังต่อไปนี้

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงหลังการทดลอง มีความรับผิดชอบด้านการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงระยะติดตามผล มีความรับผิดชอบด้านการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงหลังการทดลอง มีความรับผิดชอบด้านการเรียนสูงกว่าก่อนได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแนวทฤษฎีเผชิญความจริงระยะติดตามผล มีความรับผิดชอบด้านการเรียนสูงกว่าก่อนได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผู้วิจัยนำเสนอการอภิปรายผลการวิจัยตามสมมุติฐาน ดังต่อไปนี้

1. การทดสอบปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาการทดลองมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 3 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง แสดงให้เห็นว่าวิธีการทดลองและระยะเวลาการทดลองส่งผลร่วมกันต่อความรับผิดชอบด้านการเรียน คือ ระยะก่อนการทดลองนักเรียนกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงและนักเรียนในกลุ่มควบคุม มีค่าคะแนนเฉลี่ยความรับผิดชอบด้านการเรียน ไม่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 4 แต่ในระยะหลังการทดลองและติดตามผล ได้ผลที่แตกต่าง คือ นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง มีความรับผิดชอบด้านการเรียนสูงขึ้น ดังตารางที่ 5 และตารางที่ 6 ตามลำดับ ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงได้มีโอกาสสำรวจถึงความต้องการที่แท้จริง สำรวจถึงพฤติกรรมของตนในปัจจุบันว่าสิ่งที่กระทำอยู่

นั้นสามารถนำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการได้หรือไม่ และยังสามารถเผชิญสิ่งที่เกิดจากพฤติกรรมของตนเอง พร้อมทั้งประเมินการกระทำของตนเพื่อวางแผนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ภายใต้บรรยากาศที่อบอุ่น จริงใจ ขอมรับ ไว้วางใจซึ่งกันและกัน ซึ่งส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนทำให้ระดับความ รับผิดชอบด้านการเรียนสูงขึ้น ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่าการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง ทำให้นักเรียนรู้จักและเข้าใจตนเอง พัฒนาแนวทางการแก้ปัญหาของตนเอง สามารถตัดสินใจ แก้ปัญหาที่ตนเองประสบอย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งยังพัฒนาศักยภาพของตนเองให้เป็นไป อย่างเหมาะสม ช่วยให้นักเรียนพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการ ตระหนักถึงบทบาทและ ความรับผิดชอบของตนเองและเรียนรู้ที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่มเพื่อเสริมสร้าง สัมพันธภาพ เพราะสัมพันธภาพในกลุ่มจะช่วยนำไปสู่ความเป็นตัวของตัวเองอย่างอิสระด้วยการ เรียนรู้ภายในสังคมเล็กๆ อย่างเป็นธรรมชาติที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษา วิไล อิมสารณู (2543, หน้า 122-123) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อการพัฒนา พฤติกรรมกล้าแสดงออก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน บ้านนาอีสาน จังหวัดฉะเชิงเทรา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม แบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่า ระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะเห็นได้ว่าการให้คำปรึกษากลุ่ม ตามทฤษฎีเผชิญความจริง มุ่งถึงความรับผิดชอบโดยพยายามให้บุคคลได้รู้ตนเองในขณะที่กำลัง แสดงพฤติกรรมในขณะนั้น เกิดการตัดสินใจคุณค่าของพฤติกรรม ซึ่งจะช่วยให้เขามองเห็นว่าอะไรคือ ความล้มเหลวในชีวิต พฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นทำให้เขามีความสุข หรือเกิดความเดือดร้อน โดยพิจารณาว่าพฤติกรรมนั้นเป็นการสร้างสรรค์หรือทำลาย ถ้าเขาตระหนักได้ว่าพฤติกรรมที่ แสดงออกนั้น เป็นการทำลายตัวเองแล้วเขาจะมีความรับผิดชอบ และจะมีการเปลี่ยนแปลงในทางที่ ดี กลาสเซอร์ (Glasser, 2000, cited in Corey, 2004, pp. 422-425) กล่าวว่า ความรับผิดชอบใน การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องกันตลอดชีวิต แม้ว่าเราทุกคนต้องการที่จะรักหรือเป็นที่รัก ต้องการรู้ว่าตนเองเป็นคนมีคุณค่าแต่เราก็ไม่สามารถตอบสนองความต้องการเหล่านี้ได้ทั้งหมด ความรับผิดชอบนั้นประกอบด้วยการเรียนรู้ว่าจะทำอย่างไรเพื่อให้ความต้องการนั้นเป็นจริงขึ้นได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับตนเองที่จะเรียนรู้ เพื่อให้เป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบต่อไป

ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้นักเรียนกลุ่มทดลองได้ประเมินถึงความต้องการของตนที่สอดคล้อง กับความเป็นจริงที่จะสามารถบรรลุผลที่แท้จริงได้ มีการวางแผนในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และมีการประเมินระดับของพฤติกรรมที่แสดงออกไป ภายใต้บรรยากาศที่อบอุ่น เป็นมิตร มีความ จริงใจ ช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนที่สูงขึ้น ส่วน กลุ่มควบคุม มีความแตกต่างตามช่วงระยะเวลาของการทดลองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. คะแนนเฉลี่ยความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงในระยะหลังการทดลองสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม ดังตารางที่ 5 ภาพที่ 3 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้เนื่องจาก กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความรับผิดชอบด้านการเรียน แต่กลุ่มนักเรียนที่ไม่ได้รับโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงนั้นจะไม่ได้รับการประเมินถึงความต้องการที่แท้จริงของตนที่สอดคล้องกับความเป็นจริง รวมถึงการวางแผนทางในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและการประเมินระดับของพฤติกรรมที่แสดงออก ภายใต้อารมณ์ที่อบอุ่น เป็นมิตร มีความจริงใจ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ภายใต้อารมณ์จึงทำให้ไม่เกิดการพัฒนาตนเอง เนื่องจากไม่เกิดการตระหนักรู้ถึงความต้องการที่แท้จริงของตน ดังนั้นจึงไม่เกิดการหันกลับมาสำรวจพฤติกรรมในปัจจุบันว่าสิ่งที่กระทำอยู่สามารถนำพวกเขาไปสู่เป้าหมายที่ต้องการได้หรือไม่ จึงไม่มีการประเมินพฤติกรรมของตนเองว่าอะไรที่เป็นอุปสรรคที่ทำให้เกิดความล้มเหลวและควรเปลี่ยนแปลงอะไรเพื่อไปสู่ความสำเร็จได้ ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียน สอดคล้องกับ วับโบลดิ้ง (Wubbolding, 1991 cited in Corey, 2004, pp. 430-433) กล่าวว่า การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง คือ การสร้างสัมพันธภาพ มีความจริงใจ ช่วยให้สมาชิกได้ประเมินตนเอง ประเมินถึงความต้องการที่สอดคล้องกับความเป็นจริงที่จะสามารถบรรลุผลที่แท้จริงได้ มีการวางแผนทางในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และมีการประเมินระดับของพฤติกรรมที่แสดงออกไป ทั้งนี้เนื่องจากการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีขั้นตอนที่ชัดเจนที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงได้ง่าย

ในขั้นตอนการให้คำปรึกษากลุ่มผู้ให้คำปรึกษาได้สร้างสัมพันธภาพ ให้สมาชิกเกิดการยอมรับ ความอบอุ่น เป็นมิตร ไว้วางใจซึ่งกันและกัน โดยให้สมาชิกบอกเล่าเกี่ยวกับชื่อของตนเอง ชื่อที่อยากให้เพื่อนเรียก สิ่งที่ชอบ ความภูมิใจ เป้าหมายในอนาคต อะไรที่ทำให้ต้องการเป็นเช่นนั้น แนวทางที่จะทำให้อำนาจเป้าหมายที่ต้องการ ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาฟังอย่างตั้งใจและกระตุ้น โดยใช้คำถามให้สมาชิกได้สำรวจถึงความต้องการที่แท้จริง ช่วยให้สมาชิกเผชิญสิ่งที่เกิดจากพฤติกรรมและประเมินการกระทำของตน Wubbolding (1991) กล่าวว่า ผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่เป็นเสมือนกระจกสะท้อนให้สมาชิกเกิดการตระหนักโดยใช้คำถาม ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ปิยาภรณ์ คัมภีรพงศ์ (2540, หน้า 69) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ที่มีต่อการพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนเทคโนโลยีภาคตะวันออก (อีเทค) จังหวัดชลบุรี จากการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงมีความรับผิดชอบด้านการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ฮาร์ริส (Harris, 1993) ได้ศึกษาผลของการบำบัดแบบเผชิญความจริง เพื่อทำนาย

พฤติกรรมด้านความรับผิดชอบของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 27 คน โดยแบ่งเป็นเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ใช้วิธีบำบัดแบบเผชิญความจริง กลุ่มที่ 2 ใช้วิธีการให้ความรู้ ในการศึกษาผู้วิจัยได้กำหนดตัวทำนายพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบ ได้แก่ ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง การควบคุมตนเอง และการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับบำบัดแบบเผชิญความจริงมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ นักเรียนที่ได้รับการบำบัดแบบเผชิญความจริงยังสามารถแยกแยะได้ว่า พฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบ

จากการทดลองผู้วิจัย พบว่า นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงในระยะหลังการทดลอง มีความระลึกได้และยอมรับในพฤติกรรมที่เลือกกระทำและสร้างทางเลือกที่ดีกว่าเดิมมีความแตกต่างกับระยะก่อนการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเผชิญความจริงอย่างเห็นได้ชัด สอดคล้องกับการศึกษาของ ธิดา ชูอินทร์ (2540, หน้า 54-57) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยายคม กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงมีลักษณะมุ่งอนาคตดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงทำให้นักทดลองเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ได้อย่างแท้จริง

3. คะแนนเฉลี่ยความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง ในระยะติดตามผลสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 6 ภาพที่ 3 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 3 ทั้งนี้เนื่องจาก สมาชิกกลุ่มได้รับการพัฒนาดนให้มีความรับผิดชอบในตนเองและพัฒนาให้สอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริง เห็นเป้าหมายของตนเด่นชัดขึ้น เรียนรู้พฤติกรรมที่เป็นจริง ค้นพบทางเลือกที่จะนำไปสู่เป้าหมาย โดยที่จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง มุ่งที่ความรับผิดชอบ ซึ่งประกอบด้วยการเรียนรู้ว่าจะทำอย่างไรเพื่อให้ความต้องการนั้นเป็นจริงขึ้นได้ เน้นที่พฤติกรรมที่แสดงออกในปัจจุบัน ให้นักทดลองได้รู้ตนเองในขณะที่กำลังแสดงพฤติกรรม กลาสเซอร์ (Glasser, 2000 cited in Corey, 2004) เน้นว่า ผู้ให้คำปรึกษาควรมองถึงศักยภาพของผู้รับคำปรึกษา และพยายามเน้นถึงจุดนั้นให้มาก ในขณะที่การดำเนินกลุ่มอยู่ภายใต้บรรยากาศที่อบอุ่น จริงใจ ยอมรับ ไว้วางใจซึ่งกันและกัน การช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม เพราะสัมพันธภาพภายในกลุ่มช่วยให้สมาชิกพัฒนาศักยภาพตนเองเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นำไปสู่ความเป็นตัวของตัวอย่างอิสระด้วยการเรียนรู้ภายในกลุ่ม อย่างเป็นธรรมชาติที่สุด ซึ่งทั้งหมดนี้ทำให้เกิดการ

เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองได้มากขึ้น เป็นผลให้ความรับผิดชอบด้านการเรียนในระยะติดตามผลของนักเรียนที่ได้รับ โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีความรับผิดชอบด้านการเรียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ จันทรัตน์ ยี่รัฐศิริ (2536) ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนานิเบศร์ จังหวัดนนทบุรี ที่มีคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ สูงกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 8 คน และกลุ่มทดลอง 8 คน กลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง กลุ่มควบคุมได้รับข้อเสนอแนะ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลง ภายหลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง และนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

จากการทดลองผู้วิจัย พบว่า นักเรียนที่ได้รับ โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีความชัดเจนในเป้าหมายของตน รับรู้ถึงความต้องการของตนที่แท้จริง ค้นพบว่าพฤติกรรมที่ตนแสดงออกนั้นเป็นพฤติกรรมที่สร้างสรรค์หรือทำลาย และมีความประสงค์ที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพื่อนำตนไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ ซึ่งเป็นสิ่งที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียน ดังนั้นเมื่อสมาชิกเกิดการรับรู้จึงเกิดการพัฒนาศักยภาพของตนเพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงตามที่ตนตั้งใจ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจึงมีผลต่อระยะติดตามผล เนื่องจากสิ่งที่เป็นความต้องการที่แท้จริงนั้นสมาชิกกลุ่มได้พิจารณาแล้วว่าเป็นความต้องการที่สอดคล้องกับความเป็นจริง

4. คะแนนเฉลี่ยความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนที่ได้รับ โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงในระยะหลังการทดลองสูงกว่า ในระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 7 ซึ่งเป็นตามสมมุติฐานข้อที่ 4 ทั้งนี้เนื่องจากจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง คือ การช่วยให้สมาชิกได้เข้าใจ รู้จักตนเองและเป็นตัวของตัวเองให้ได้มากที่สุด คือ ต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเองในการพัฒนาไปสู่เป้าหมายในทางที่เป็นไปได้ และประเมินตนเองได้ ตลอดจนค้นพบแนวทางที่จะไปสู่ความสำเร็จ เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองได้มากขึ้น ผู้นำกลุ่มจะต้องสร้างสัมพันธภาพอันดีกับสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งจะทำให้สมาชิกในกลุ่มเกิดความรู้สึกไว้วางใจ ปลอดภัย และไม่ทำให้สมาชิกเกิดความรู้สึกว่าตนกำลังถูกคุกคาม คอเรนีย์ และเจนคินส์ (Corney & Jenkins, 1993, p. 18) กล่าวถึงบทบาทของผู้ให้คำปรึกษา ว่า ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาจัดการกับปัญหาด้วยตัวเอง พร้อมทั้งยอมรับในค่านิยมและความเป็นบุคคลของผู้มารับคำปรึกษาด้วย เมื่อสมาชิกเกิดความเข้าใจและ

รู้จักตนเอง เป็นตัวของตัวเอง พิจารณาพฤติกรรมของตนและประเมินพฤติกรรม จึงเกิดความ ต้องการเปลี่ยนแปลงและมีการวางแผนทางในการปฏิบัติที่ชัดเจน ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้าน การเรียนของนักเรียนที่ได้รับ โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงในระยะ หลังการทดลองสูงกว่า ในระยะก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วุฒิชัย จงคำนึ่ง สีต (2538, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และรายบุคคลแบบเผชิญ ความจริง ที่มีต่อการปรับตัวด้านการเรียนของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 โรงเรียน เทคโนโลยีสยาม กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีการปรับตัวด้านการ เรียนดีขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง มีการปรับตัวด้านการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับการศึกษาของ อุทัย ทองสพรรณ (2538, หน้า 67) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง เพื่อลดความวิตกกังวล ในการสอบเพื่อศึกษาต่อของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่ม ทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงสามารถลดความวิตกกังวลในการ สอบเพื่อศึกษาต่อได้

5. คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียน ของนักเรียนที่ได้รับ โปรแกรมการให้คำปรึกษา กลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงในระยะติดตามผลสูงกว่าในระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 8 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนที่ ได้รับโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง เกิดการตระหนักรู้ในตนเอง มี ความรับผิดชอบต่อตนเอง ไม่ปล่อยให้อัตตาหลงลอย เกิดวุฒิภาวะแห่งตน คือ เป็นตัวของตัวเอง และสามารถช่วยตนเองได้ ค้นพบวิธีสนองความต้องการของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่ กระทบกระเทือนสิทธิของผู้อื่น ตระหนักในคุณค่าของตน เกิดประสบการณ์เกี่ยวกับความผูกพัน ในสังคมเล็ก ๆ รู้จักประเมินพฤติกรรมที่ตนแสดงออก และมีความมุ่งมั่นที่ดำเนินไปตามโครงการ ที่วางไว้ จนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเชิงบวก ซึ่งเป็นผลให้ความรับผิดชอบด้านการเรียน สูงขึ้นในระยะหลังการทดลอง และมีผลคงทนจนถึงระยะติดตามผล ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษา ของ ลักขณา โสภา (2537) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงกับ การสอนแบบปกติที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความรับผิดชอบด้านการเรียนดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนกลุ่มทดลองมีความรับผิดชอบด้านการเรียนดีกว่า นักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมี นัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิจัยที่พบ สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงสามารถ

เพิ่มความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ได้ โดยมีระดับความรับผิดชอบด้านการเรียนในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง ซึ่งการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงนั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยบุคคลได้เข้าใจ รู้จักตนเองและเป็นตัวของตัวเองให้มากที่สุด รับผิดชอบต่อตนเองในการพัฒนาไปสู่เป้าหมายในทางที่เป็นไปได้ พร้อมทั้งสามารถประเมินตนเอง ตลอดจนค้นพบแนวทางที่จะนำพาตนเองไปสู่ความสำเร็จ เพื่อสนองตอบความต้องการของตนเองได้มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะด้านการนำผลการวิจัยไปใช้

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงสามารถเพิ่มความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ได้ จึงน่าจะมีการนำไปใช้พัฒนาความรับผิดชอบด้านอื่น ๆ ได้ เช่น ความรับผิดชอบด้านการทำงาน เพื่อก่อให้เกิดประสิทธิภาพในองค์กรนั้น ๆ
2. จากผลการวิจัย เป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับครูแนะแนวในโรงเรียน ที่จะนำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนของผู้เรียนต่อไป

ข้อเสนอแนะด้านการวิจัย

ควรมีการศึกษาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงของนักเรียนที่หลากหลาย เช่น นักเรียนที่มาจากครอบครัวหย่าร้าง ความรับผิดชอบของนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว เป็นต้น